

живо и недвижимо на пепелъ и прахъ; слѣдъ като вѣчно почеркналъ името „Бояджикъ“ отъ свѣта, той извѣстенъ отъ съобщенията на вѣрний му Лакей Георги Дановъ, за която черна и мизерна душа по горѣ спомѣнахъ, щомъ като пристигва въ селото Емерлий, което ся намира единъ часъ на расстояние отъ с. Бояджикъ, на частъ събира кмета и старейшенски съвѣтъ, заповѣдва имъ чтото, колкото избѣгна ли отъ Бояджийскитѣ комити въ селото имъ има да му ги прѣдставятъ слѣдъ 5 минути; защото въ противенъ случай ще притърпятъ оная истата катастрофа, която притърпяха нещастнитѣ имъ събрата—Бояджийци. Противъ воля, вѣра, разумъ и братство, нъ животъ милъ; тѣ принудени бѣха да прѣдставятъ и искажатъ избѣглитѣ отъ огъня мъченици. Нъ и укриванieto имъ бѣ невъзможно, по това, че костюматъ на Бояджийци бѣ не еднакво цвѣтенъ и форма съ—Емирлийскиятъ. Въ тоя 5 минутний критически срокъ (27) двадесетъ и седемъ млади, здрави и силни Български младежи ся завѣдоха и прѣдставиха, съ завързани отъ задъ ржцѣ, прѣдъ лицето на пашата. „Яко ягнецъ на закление идоша.“ (Ев.) Така бѣше и съ тѣхъ. При прѣдставянieto на тѣзи 27-тѣхъ младежа ся яви и извърши едно събитие. Една дѣвойка уловена робиня на пашата, щомъ съгледъ брата си, че го каратъ прѣдъ ликътъ на звѣра; тя съ голѣмъ гласъ и писъкъ ся спусна и ся хвърли въ братскитѣ си обятия; отъ жалъ примрѣха и слѣдъ малко умрѣха и двѣтѣ едноутробни невинни млади души. Нъ и това никакъ не умилови звѣрското сѣрдце. О, клѣти младежи! и васъ ли дочака истата грозна участь отъ която се избавихте, и испитаха вашитѣ рожденни: бащи, майки, братя и сестри?! Като че и самата земя бѣше имъ и станала гонителка и прѣдателка, та не ги и закриваше подъ хладнитѣ си черни и грозни жилища. Па-